

ting er enige om, at man ikke vil have den slags medicin i rugbrød, men EU siger, at vi skal tillade det. Folketinget ser sig desværre ikke i stand til at gøre modstand eller sætte sig op mod EU i de her sager.

EU-forfatningen gennemføres ad bagdøren

Vi har nu haft tænkepause i et år. Ser man tilbage på det seneste år og forløbet af tænkepausen, så må man sige, at det ikke er videre opløftende. Ordet pause er i hvert fald ret misvisende, for EU-systemet har i hvert fald kværnet løs. EU-eliten og ja-partier i de forskellige EU-lande arbejder videre, som om de to folkeafstemninger i Frankrig og Holland aldrig har fundet sted.

En lang række initiativer fra EU-forfatningen, som der jo blev stemt nej til i Frankrig den 29. maj og et par dage efter i Holland, er enten listet ind ad bagdøren på forskellig vis eller igangsat, indtil beslutningen kan vedtages gennem forfatningen eller på anden vis. En rammende beskrivelse for denne arbejds metode er fremsat af Jean-Claude Juncker, i *Der Spiegel* i 1999: »Først beslutter vi noget, så stiller vi det ind i et rum og venter og ser, hvad der sker. Hvis der ikke kommer skrig og opstandelse, fordi de fleste slet ikke forstår, hvad det var, vi besluttede, så fortsætter vi skridt for skridt, indtil der ikke længere er nogen vej tilbage.«

Det citat er enormt rammende for, hvordan det er, man det seneste år har prøvet at køre dele af EU-forfatningen igennem, selv om der er blevet stemt nej til den i både Frankrig og Holland.

Et eksempel på fifleriet var den såkaldte miljødom, som blev afsagt i september sidste år, hvor EU-strafferet blev fortolket til at have været en del af traktatgrundlaget siden 1973. Ingen vælgere, ingen dansk minister og end ikke traktatens forfattere havde set den mulighed i EF-traktaten, som EF-Domstolen lige pludselig besluttede var virkelighed i september sidste år. Med denne dom blev forfatningens artikel 271, stk. 2, gennemført. En bestemmelse, som var beskrevet som ny i EU-forfatningen, og som fra den ene dag til den anden pludselig blevet indarbejdet i EU's kompetence. Det bestemte EF-Domstolen helt uden om folkevalgte politikere, og det er et godt eksempel på, hvordan tænkepausen er forløbet.

Under retorikken om borgerinddragelse, medbestemmelse og åbenhed har man forsøgt at give

indtrykket af, at der skulle ændres på tingene. Men når man ser tilbage, kan man undre sig over, hvor lidt der mon i virkeligheden er blevet tænkt. Fra statsministeren har vi hørt ideer om alt fra en minitraktat, en genforhandling af forfatningen, en pakke kaldet Resultaternes Europa, og en anden plan har været at gennemføre så meget af forfatningen som overhovedet muligt på det nuværende traktatgrundlag. Senest har vi fra udenrigsministeren hørt forslag om at afvise en folkeafstemning, et forslag som Enhedslisten er helt utrolig meget imod.

Enhedslisten kræver folkeafstemning

Enhedslisten synes, der har været mange gode debatarrangementer i forbindelse med tænkepausen. Enhedslisten ønsker dog at understrege, at mandat til en regering fra folkets side kun kan ske ved en folkeafstemning. Og ikke ved forskellige analyser af debatten, spørgeskemaer med mere.

Enhedslisten mener, vi har en god tradition for borgerinddragelse og folkeafstemninger om EU-spørgsmål, og den skal vi holde fast i. Det er tydeligt, at der på det her spørgsmål er en dyb kløft mellem flertallet af borgere og en lille elite, som for alt i verden vil have gennemført deres EU-projekt. Hvad enten det drejer sig om udvidet adgang til overstatlig retspolitik, en fælles udenrigsminister eller en fast formand/præsident og ændrede afstemningsregler, så er og bliver en gennemførelse af dette uden en folkeafstemning og uden at respektere nejerne i Frankrig og Holland en udemokratisk omgørelse af nejlertallene fra Frankrig og Holland.

Det virker, som om man ikke har forstået, at det både var det manglende demokrati og selve det politiske indhold, der blev sagt nej til i 2005. Intet tyder desværre på, at EU's stats- og regeringsledere er kommet til en større forståelse for EU's manglende legitimitet. I stedet for tales der om at udvide tænkepausen til efter det franske valg i 2007, fordi man mener, at man med en ny fransk præsident vil kunne fortsætte unionstøget. Man glemmer blot, at det ikke var den franske præsident, der stemte nej, det var de franske vælgere. Og vælgere udskifter man trods alt ikke, selv om nogle måske kunne ønske det.

Enhedslisten er modstander af de forslag, der har været om at gennemføre en ny traktat uden folkeafstemning. Vi synes det er ærgerligt, at